

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ  
ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής υπ'αρ. 20309/09

του Γ.Κ. κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) αφού συνεδρίασε στις 12 Απριλίου 2011 σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση :

Peer Lorenzen, Πρόεδρος,

Elisabeth Steiner,

Julia Laffranque, Δικαστές,

Και με τη σύμπραξη του Αναπληρωτή Γραμματέα André Wampach,

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω προσφυγή που ασκήθηκε στις 15 Απριλίου 2009,

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλε η καθ' ου η προσφυγή Κυβέρνηση και αυτές που κατέθεσε ως απάντηση ο προσφεύγων,

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση :

**ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ**

Ο προσφεύγων, κος Γ.Κ., είναι Έλληνας υπήκοος που γεννήθηκε το 1959 και κατοικεί στην Πάτρα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εκπρόσωπο του οργάνου της, την κα Γ.Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης έχουν ως εξής:

**A. Η κύρια διαδικασία**

Ο προσφεύγων εργαζόταν για μια αστική εταιρεία μη κερδοσκοπικού σκοπού, που διαχειριζόταν μέσω συμβάσεων που σύναπτε με το Υπουργείο Ανάπτυξης, κεφάλαια που προερχόντουσαν από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η εταιρεία δεν είχε ίδια κεφάλαια και τα έξοδα λειτουργίας της καλύπτονταν από τα εν λόγω κεφάλαια. Η σύμβαση του προσφεύγοντα, που συνήφθηκε

την 1<sup>η</sup> Φεβρουαρίου 2002, ήταν σύμβαση ορισμένου χρόνου και έπρεπε να λυθεί στις 31 Δεκεμβρίου 2008.

Στις 5 Ιανουαρίου 2006, η εταιρεία απέλυσε τον προσφεύγοντα.

Στις 29 Νοεμβρίου 2005 και 29 Μαρτίου 2006, προσέφυγε στο Πρωτοδικείο Πατρών με δύο αγωγές ζητώντας κυρίως την ακύρωση της απόλυσής του. Η δικάσιμος έγινε στις 2 Νοεμβρίου 2006.

Με απόφαση της 1<sup>ης</sup> Φεβρουαρίου 2007, το Δικαστήριο, αφού συνεκδίκασε τις δύο αγωγές του προσφεύγοντα, ακύρωσε την απόλυσή του και διέταξε την εταιρεία να του καταβάλει το ποσό των 141.269,93 €, προσαυξημένο με τους τόκους για οφειλόμενους μισθούς και 4.000 € για δικαστικά έξοδα. Το Δικαστήριο κήρυξε την απόφαση προσωρινά εκτελεστή για το ποσό των 10.000 € μόνο.

Στις 12 Φεβρουαρίου 2007, η εταιρεία άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Εφετείου της Πάτρας.

Η δικάσιμος έγινε στις 6 Μαρτίου 2008.

Με απόφαση της 20<sup>ης</sup> Μαΐου 2008, το Εφετείο επιβεβαίωσε την απόφαση.

Στις 2 Ιουνίου 2008, η εταιρεία άσκησε αναίρεση κατά της εφετειακής απόφασης. Ζητούσε επίσης, την αναστολή εκτέλεσης της απόφασης του Πρωτοδικείου και της απόφασης του Εφετείου, μέχρις ότου αποφανθεί ο Άρειος Πάγος.

Με προδικαστική απόφαση της 2<sup>ης</sup> Ιουλίου 2008, ο Άρειος Πάγος διέταξε την αναστολή εκτέλεσης. Έκανε δεκτό το επιχείρημα της εταιρείας σύμφωνα με το οποίο η καταβολή ποσού ανώτερου των 35.676,40 € με τόκους στον προσφεύγοντα κινδύνευε να της προκαλέσει ανεπανόρθωτη ζημία.

Με απόφαση της 7<sup>ης</sup> Απριλίου 2009, ο Άρειος Πάγος θεώρησε ότι δεν μπορούσε να εξετάσει τη ουσία της υπόθεσης επειδή οι διάδικοι δεν είχαν ενημερώσει για την ημερομηνία της δικασίμου τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, δηλαδή το Τεχνικό Επιμελητήριο της Ελλάδας, και που επομένως δεν μπόρεσε να παραστεί. Στις 13 Μαΐου 2009, ο προσφεύγων ζήτησε από τον Άρειο Πάγο να ορίσει νέα δικάσιμο. Αυτή έγινε στις 2 Φεβρουαρίου 2010.

Με απόφαση της 16<sup>ης</sup> Μαρτίου 2010 (που καθαρογράφηκε στις 19 Μαρτίου 2010), ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση.

**B. Η διαδικασία αναστολής εκτέλεσης της απόφασης πληρωμής.**

Εντωμεταξύ, στις 8 Μαΐου 2009, το Πρωτοδικείο Πατρών εξέδωσε υπέρ του προσφεύγοντα μια προσωρινή απόφαση πληρωμής κατά της εταιρείας.

Στις 13 Μαΐου 2009, η εταιρεία άσκησε ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου αίτηση αναστολής εκτέλεσης κατά της απόφασης αυτής και συγχρόνως άσκησε ανακοπή με βάση το άρθρο 933 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

Στις 3 Ιουνίου 2009, το Πρωτοδικείο εξέτασε την αίτηση αναστολής εκτέλεσης και την έκανε δεκτή. Όρισε την δικάσιμο για την εκδίκαση της ανακοπής στις 11 Μαΐου 2010.

Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η εταιρεία θα έπαυε να διαχειρίζεται τα κοινοτικά κονδύλια από τις 30 Ιουνίου 2009, συνεπώς δεν θα ήταν πλέον σε θέση να του καταβάλει τα οφειλόμενα ποσά.

Μέχρι τις 16 Δεκεμβρίου 2009, ο προσφεύγων είχε λάβει με βάση τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου και του Εφετείου, το ποσό των 183.477,15 €.

**ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ**

Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και παραπονείται για υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας που αυτός κίνησε στις 29 Νοεμβρίου 2005.

Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη.

**ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ**

1. Ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας την οποία ξεκίνησε στις 29 Νοεμβρίου 2005 ενώπιον των Πολιτικών Δικαστηρίων. Επικαλείται το άρθρο 6 §1 του οποίου το σχετικό τμήμα αναφέρει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή ... εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, ... το οποίον θα αποφασίση ... επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως.»

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 29 Νοεμβρίου 2005, με την προσφυγή στο Πρωτοδικείο Πατρών, και τελείωσε στις 19 Μαρτίου 2010, με την καθαρογραφή της απόφασης του Αρείου Πάγου. Επομένως διήρκεσε περίπου τέσσερα έτη και τρεις μήνες περίπου για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι δικαστικές αρχές όλων των βαθμών δικαιοδοσίας σεβάστηκαν σε κάθε στάδιο της διαδικασίας τις απαιτήσεις του άρθρου 6 §1. Υποστηρίζει ότι στα δικαϊκά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της επιμέλειας των διαδίκων στην κίνηση της δίκης, όπως το ελληνικό σύστημα, οι δικαστικές αρχές δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως υπεύθυνες για την περίοδο αδράνειας που οφείλεται στην έλλειψη επιμέλειας από πλευράς των διαδίκων.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διαδικασία υπερέβη την εύλογη προθεσμία για μια εργατική διαφορά.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, ειδικότερα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους προσφεύγοντες (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πατρών άρχισε στις 29 Νοεμβρίου 2005 και τελείωσε την 1<sup>η</sup> Φεβρουαρίου 2007. Η διαδικασία ενώπιον του Εφετείου διήρκεσε από τις 13 Φεβρουαρίου 2007 μέχρι τις 20 Μαΐου 2008. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, οι διάρκειες αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως υπερβολικές. Η διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου διήρκεσε από τις 2 Ιουνίου 2008 ως τις 19 Μαρτίου 2010, δηλαδή περίπου ένα έτος και εννέα μήνες. Ωστόσο, όσον αφορά την διάρκεια αυτή, που εκ πρώτης όψεως μπορεί να φαίνεται μεγάλη, το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 7 Απριλίου 2009, ο Άρειος Πάγος ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης επειδή οι διάδικοι, εκ των οποίων ο προσφεύγων, είχαν παραλείψει να κλητεύσουν τον προσθέτως παρεμβαίνοντα. Η καθυστέρηση που προέκυψε δεν μπορεί να καταλογιστεί στον Άρειο Πάγο. Η νέα δικάσιμος, που ζητήθηκε για τις 13 Μαΐου 2009, ορίστηκε στις 2 Φεβρουαρίου 2010, προθεσμία που δεν είναι μη εύλογη.

Μετά τους παραπάνω συλλογισμούς, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν υπερέβη τα όρια της «εύλογης προθεσμίας».

Προκύπτει ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και παραπονεύεται για την παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη λόγω του ότι τα εθνικά δικαστήρια δέχτηκαν δύο φορές να διατάξουν υπέρ της εταιρείας αναστολή εκτέλεσης.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, έχει ως έργο να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από την Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα Μέρη. Συγκεκριμένα, δεν είναι αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να κρίνει για πραγματικά ή νομικά σφάλματα που διέπραξε ένα εθνικό δικαστήριο εκτός αν, και στο μέτρο που, αυτά μπορεί να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλ. *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αρ. 30544/96, § 28 CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα Δικαστήριο να υιοθετήσει μια απόφαση αντί για μια άλλη, γιατί έτσι θα αναδεικνυόταν σε τέταρτο βαθμό δικαιοδοσίας και θα παραβίαζε τα όρια της αποστολής του (βλ. *mutatis mutandis*, *Kemmache κατά Γαλλίας*, (αρ. 3), 24 Νοεμβρίου 1994, §44, σειρά Α αρ. 296-C). Το Δικαστήριο έχει ως μόνη αποστολή, σύμφωνα με το άρθρο 6 της Σύμβασης να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραβίασαν τις ειδικές δικονομικές εγγυήσεις που διατυπώνονται στην διάταξη αυτή ή ότι η διεξαγωγή της διαδικασίας στο σύνολό της δεν διασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αρ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

Στην υπό κρίση υπόθεση, ο προσφεύγων προβάλλει μια αιτίαση που έχει σκοπό να αμφισβητήσει τον τρόπο με τον οποίο τα δικαστήρια ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το οικείο εθνικό δίκαιο. Όμως, τίποτε δεν επιτρέπει στο Δικαστήριο να σκεφτεί ότι η διαδικασία, κατά την διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων μπόρεσε να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματά του, δεν ήταν δίκαιη. Το Δικαστήριο πράγματι δεν εντοπίζει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της δίκης ούτε παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου.

No 2712

Προκύπτει ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι επίσης προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο ομόφωνα,

*Κηρύσσει* την προσφυγή απαράδεκτη.

André Wampach

Peer Lorenzen

Αναπληρωτής Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο  
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα